

Verhaal Philip De Smet

Mijn eerste beroerte

Ik was al gedurende 8 jaar voetbalscheidsrechter en moest normaal een toernooi gaan fluiten in Stade Leuven, nu OHL. Er was een veteranentornooi en ik moest normaal enkele matches fluiten.

Maar, mijn vader had op 24/05/2001 een beroerte gehad en ik zou eerst mijn moeder ophalen zodat ze mijn vader kon bezoeken. Echter, toen ik niet opdaagde hebben zij en mijn broer me opgebeld, eerst op mijn huistelefoon en nadien op mijn gsm. Deze lagen op mijn bureau, ik kon er absoluut niet aan. Mijn broer is daarop tot bij mij gekomen om te kijken waar ik bleef.

Ik was 36 jaar.

Ziekenhuizen en revalidatiecentra.

Daar vond hij me dan, op de grond. Zelf kon ik absoluut niet meer recht staan. Aangezien ik toen alleen woonde op een studio te Buken, en de deur op slot was, hebben nog eerst een slotenmaker moeten bellen zodat de ambulanciers binnen konden. Ik lag in een subcoma, ik wist totaal van niks meer. Toen ze binnen konden, hebben ze mij direct naar de spoed gebracht.

Ik lag er gedurende 3 dagen op intensieve zorgen, ze vreesden voor mijn leven. Terug op een kamer zagen ze dat ik ook niet meer kon slikken. Dus moesten ze mijn maaltijd malen.

In het universitair ziekenhuis hebben ze kine opgestart. Ook kon ik niet meer spreken, totaal niets. Dus startten ze ook logo op.

Na twee weken hebben ze mij overgebracht naar het UZ Pellenberg. Voor 6 maanden. Ook daar moesten ze mijn maaltijd malen want ik kon nog altijd niet eten. En kwam de verpleegster langs om me in bed te draaien want zelf kon ik dit niet. Ik kreeg ook regelmatig visite van de neuroloog

Ik moest langsgaan bij de logopediste en bij de kinesist. De dag erna zijn de oefeningen begonnen. Bij de kinesitherapeuten moest ik zorgen dat ik terug kon rechtstaan wat onmogelijk was. Voorlopig hebben ze me in een rolstoel gezet en ik kon die gelukkig met mijn linkervoet bewegen. Ik kreeg twee keer per dag kiné om terug te leren stappen en dagelijks logopedie om terug de taal te leren. Dat was ontzettend moeilijk maar ik bleef volhouden. Regelmatig, 's avonds trok ik me op, uit mijn rolstoel, want ik wou zo snel mogelijk terug stappen. De kinesist had gezien dat ik mijn rechtersen niet meer kon bewegen, dus hebben ze een aangepaste voetheffer voorzien.

Na enkele maanden kon ik terug rechtstaan en dan terug stappen. Eerst met een rollator, en na een hele tijd zonder hulpmiddel. Dit lukte wonderwel.

Na zes maanden revalidatie in UZ Pellenberg ben ik doorverwezen naar Cepos te Duffel. Daar zijn ze gespecialiseerd in cognitieve therapie.

Daar heb ik ook logo en kiné gehad maar vooral cognitieve therapie, vraagstukken oplossen, geheugentraining. Wat betreft geheugentraining ben ik bijzonder tevreden dat ik dit gedaan heb. Aangezien ik nogal slordig ben met mijn agenda invullen, vergeet ik heel veel.

In het Cepos te Duffel vroegen ze me of ik thuis moest koken voor mezelf en de was doen en strijken. Toen bleek dat het inderdaad zo was hebben ze mij dat terug geleerd. Iemand heeft me toen leren strijken, de wasmachine en de droogkast leren gebruiken. Ik moest ook koken voor mezelf. Regelmatig, als ik veel te veel klaargemaakt had bvb. lasagne, gaf ik dat aan het personeel.

Hervallen en terug ziekenhuis, revalidatie.

Midden mei verleden jaar ben ik plotseling compleet achteruit gegaan, toen heb ik gedurende vier dagen in UZ Gasthuisberg bij dienst neurologie verbleven. Er zijn onderzoeken gedaan maar ze vonden niets. Mijn rechterbeen was ineens heel zwak en ik kon de vingers van mijn rechterhand niet meer spreiden. Na vier dagen bij dienst neurologie zei de assistent-neurologe me dat ik naar huis mocht.

De week erna moest ik wel bij de neuroloog zijn. Die vroeg me vlakaf: "waarom ben je naar huis gegaan zonder mijn toestemming?" Ik zei hem dan dat zijn assistente me naar huis heeft gestuurd.

Zelf heeft hij geprobeerd me terug te laten revalideren in UZ Pellenberg maar aangezien ze niets vonden konden ze me niet opnemen.

De dokters hebben me dan gedurende 30 dagen kinesitherapie voorgeschreven. Na 30 dagen was het nog steeds niet beter en ben ik naar de huisdokter gegaan. Zij heeft me doorverwezen naar het ziekenhuis te Vilvoorde omdat ik nog steeds mijn vingers aan mijn rechterhand niet kon spreiden.

Daar is gebleken dat ik al verscheidene kleine beroertes heb gehad, onzichtbaar voor de scanner. Na een week hebben ze de revalidatie opgestart. Eerst kiné en ergo en omdat ik ook terug moeilijker kon spreken moest ik ook bij de logopediste.

Ik werd ook, na 2 maanden, doorverwezen naar de gangrevalidatie omdat de kinesisten zagen dat ik aan de rechterzijde van mijn rechtervoet liep. Ik kon nog een beetje wandelen met de voetheffer die ik had maar ik moest vreselijk opletten om niet te vallen. Ondertussen heb ik ook een rollator gekregen van het ziekenfonds. Dit heeft mij extra steun, zodat ik niet meer zou vallen.

Ondertussen heb ik een brief gekregen van UZ Pellenberg. Zij verwezen mij naar een orthopedist voor aangepast schoeisel met een beugel. Ik ben die dan met het vervoer van Zilvermobiel gaan ophalen. Het personeel van het ziekenhuis vond dat veel beter gezien mij nu terug kan stappen en dat ik mijn voet recht zet en niet meer op de zijkant van mijn voet stap.